

— XX là nhân viên tập sự. Sau khi được đưa vào ngạch chính thức thì mang số hiệu Z, như Z. 28, hiện làm tổng thanh tra. Nhân viên Z. thuộc ngạch trung cấp, hoạt động ở phía bắc vĩ tuyến 17 được mang số hiệu Y.

— Y. 43 là ai ?

— Nhân viên liên lạc.

— Tên thật là gì ?

— Chịu. Theo chỉ thị, tôi không được quyền hỏi tên thật của thuộc viên.

— Theo chỉ thị, anh được quyền ngủ với nữ thuộc viên không ?

— Không. Tại sao anh lại hỏi như vậy ?

— Vì anh đã ngủ với Y. 43, một nữ nhân viên khá đẹp.

Lê Tùng thở dài :

— Nàng đã thành người thiên cổ rồi, chúng ta nên để nàng nằm yên trong mộ. Nàng chết vì tôi, vì tôi cầu thả. Vì tôi trả trọn tình yêu với nhiệm vụ.

Bùi Vinh nghiêm giọng :

— Tại Hồng Kông, anh chỉ nói mù mờ về Y. 43. Anh không chịu cho đại tá Tú biết Y. 43 là dân bà, và là người yêu của anh. Tại sao anh lại giấu diếm ?

— Như tôi đã nói với anh, tôi không muốn vong linh người chết phải hờn tủi.

Bùi Vinh cười khà khà :

— Thôi, tôi cũng chiều anh. Tôi chỉ hỏi thêm một câu nữa về Y. 43 thôi. Tại sao nàng bị bắt ?

— Tôi chưa tìm ra lý do. Sau này về Sài Gòn, tôi hỏi Văn Bình thì Văn Bình cũng chưa biết. Có lẽ vì nội phản.

— Ai là nội phản ?

— Nếu biết, tôi đã không ở lì trong Nam. Nếu biết, tôi đã xé xác đưa nội phản. Được tin nàng thiệt mạng, tôi đã nguyện trả thù. Tôi sẽ không tha kẻ đã giết nàng.

— Tôi sẽ giúp anh tìm ra kẻ nội phản. Nhưng anh có dám cam kết là tư tay giết nó không ?

— Đời tôi luôn luôn coi trọng danh dự. Tôi đã hứa là không bao giờ làm sai. Dầu chết, tôi cũng trả thù.

— Anh sẽ gặp một đối thủ cừ khôi.

— Khi ấy, ta hãy nói chuyện lại.

— Cám ơn anh. Bây giờ ta bước sang vấn đề khác. À, có lẽ anh khát lắm thì phải. Để tôi gọi người mang rượu lên. Anh dùng gì ? Huýt ky hay Vốt ka ? nghe nói anh rất thích rom bacadi. Ở đây chúng tôi có loại bacadi đặc biệt do nhà máy cất rượu riêng của Thủ tướng Castro chế tạo và gửi biếu. Dầu anh uống cả năm thay nước lạnh cũng không hết.

— Bacadi của Cuba phải uống với nước ngọt coca cola của Mỹ mới ngon.

— Dĩ nhiên. Sống chung hòa bình mà lì... Anh uống nhé ! Để tôi gọi Huyền Nhung.

— Vâng, xin ký cả hai tay.

Bùi Vinh bấm nút anh-tết-phôn, ra lệnh. Lê Tùng cười xòa :

— Huyền Nhung của các anh đẹp ghê !

Bùi Vinh nhún vai :

— Còn nhiều người đẹp hơn nữa. Tôi sẽ biếu Huyền Nhung cho anh nếu anh chịu giúp tôi.

— Hiện tôi đang giúp các anh.

— Không. Tôi muốn anh giúp một việc khác-

— Việc gì, xin anh cho biết.

— Thong thả. Mai cũng chưa muộn. Nếu anh chưa mệt, tôi xin phép nói đến vụ Trần Hiệp Căn cứ vào đầu, ông Hoàng biết rằng Trần Hiệp sa cơ ở sông Bến Hải vì nội phản?

— Ông Hoàng không cho tôi biết rõ chi tiết.

— Còn Z. 309?

— Về trường hợp này, tôi có thể giúp anh được nhiều. Vì tôi đã sống với Z. 309 một thời gian. Hắn là một trong các cán bộ cao cấp nhất của Đảng và của ngành an ninh tại Liên khu IV, nay là trong khu vực Cựu kim Sơn do tôi trực tiếp điều khiển. Tên thật hắn là Lý Hòa.

— Lý Hòa.. Tôi đã gặp hắn nhiều lần. Không ngờ hắn là nhân viên của ông Hoàng.. Thú thật với anh, tôi không hiểu sao hắn bị bắt chết.

— Vì hắn đại dột vượt sông Bến Hải ở khu lược canh phòng chặt chẽ nhất.

— Đó là điều làm tôi băn khoăn. Thanh tra Tổng an Liên khu, chủ tịch phân hội Việt-Sô hữu nghị, tỉnh ủy, Lý Hòa không phải là một viên chức tầm thường. Hắn phải biết khúc sông này được canh phòng nghiêm mật. Trừ phi người ta cố tình ra hắn vào đây..

— Đúng.. Hắn chết vì nội phản.

— Nghĩa là một người đóng vai trò nhai trùng lừa giết hắn?

— Có lẽ.

— Còn có lẽ gì nữa. Người giết Lý Hòa một cách kín đáo này phải là cán bộ cao cấp.

— Tôi cũng nghĩ như anh.

— Chúng ta đã tiến bộ rất nhiều trong việc

tìm hiểu lẫn nhau. Tôi hy vọng anh cứ tiếp tục như thế. Anh đừng quên rằng lời khai của anh được thu thanh.

— Thu thanh?

— Phải. Máy ghi âm được đặt dưới mặt bàn.

— Ghi âm để làm gì?

— Thứ nhất để làm hồ sơ. Thứ hai... Ồ, sau này anh sẽ biết. Còn vụ Z. 308 ra sao?

— Cho đến nay, tôi vẫn còn điên đầu. Một nhân viên mang số hiệu Z. bị loại trừ đã nguy rồi, đảng này 2 nhân viên cùng bị loại trừ trong một thời gian ngắn ngủi. 308 chỉ giữ chức vụ phó trưởng ty Công an duyên hải Thanh hóa, song lại giúp chúng tôi được nhiều việc quan trọng. Bờ biển Thanh hóa dài nhất, so với các tỉnh khác ở Trung Việt. Thanh hóa còn là nơi tập trung các căn cứ hải quân, như Hòn Nẹ, căn cứ tìm thủy đình, Sầm Sơn, căn cứ khinh hạm, Lạch Trường, căn cứ thủy cơ, Ba Làng căn cứ cơ giới thủy chiến.

— Hầu hết các vụ phục kích đường biển do ông Hoàng tổ chức ở Liên khu IV đều do 308 cung cấp tin tức, và tài liệu. Điều này, chúng tôi đã biết. Nhưng chỉ biết sau khi hắn tử thương trên bãi biển Cửa Tùng. Nếu là giám đốc Phân giám, anh sẽ đối phó với 308 ra sao?

— Tôi chưa bao giờ nghĩ đến giả thuyết này. Vì đầu sao 308 là thuộc viên thân tín của tôi.

— Anh là cán bộ chỉ huy giàu kinh nghiệm nên tôi mới hỏi ý kiến. Đặt vào địa vị tôi, anh có ra lệnh giết 308 không?

— Cái đó còn tùy hoàn cảnh. Tuy nhiên, theo nguyên tắc nghề nghiệp, giết điệp viên của đối

phương là điều bất lợi. Kẻ địch còn sống có ích hơn là kẻ địch chết.

— Hừ, vậy mà Phan Thiện lại giết 308 !

— Nghĩa là Phan Thiện còn ngây thơ trong nghề. Nhưng thôi, tôi không dám làm bàn về năng lực của một nhân vật Phẩm giá cao cấp. Phan Thiện là cấp chỉ huy trực tiếp của anh.

— Xin anh cứ tự do.

— Tôi không dám.

— Vậy thì thôi. Nếu có thể, xin anh cho tôi biết thêm chi tiết về vụ Cửa Tùng.

— Tôi không còn nhớ rõ lắm. Xin phép anh được suy nghĩ đêm nay rồi sáng mai...

— Không sao. Tôi đã đọc kỹ báo cáo của Công an duyên hải. Anh quên đoạn nào, tôi sẽ nhắc. Vì tôi chỉ biết những việc xảy ra về phía Công an mà thôi. Tại sao Z. 308 biết bị lộ ?

— Trong mật điện gửi cho ông Hoàng, hẳn chỉ nói là bị lộ, và xin được thuyên chuyển cấp tốc vào Nam mà thôi. Ngoài ra, hẳn không nói thêm gì nữa.

— Còn ý kiến của ông Hoàng ?

— Ông tổng giám đốc ít khi bàn về chi tiết với tôi. Mỗi lần gọi tới, ông chỉ ra lệnh cho tôi thi hành.

— Mỗi lần đón nhân viên, anh dùng phương tiện nào ?

— Trong quá khứ, nhân viên bị cháy có thể lượm xuất nhập (1), theo 4 phương pháp cổ điển,

1) Xuất nhập (*exfiltration*) : nhân viên điệp báo hoạt động trong vùng địch bị bại lộ (danh từ chuyên môn : bị cháy), được bố trí thoát thân, giới chuyên nghiệp gọi là *exfiltration*.

nghĩa là cơ quan điệp báo nào cũng áp dụng; đó là bằng đường hàng không chính thức, phi cơ bí mật, vượt biên giới lậu, và tiềm thủy đình. Phương pháp dùng đường hàng không chính thức đã được bãi bỏ sau khi tình hình Nam-Bắc căng thẳng cực độ, nh: cầm quyền Hà nội đình chỉ việc cấp chiếu khán xuất ngoại.

— Trong 3 phương pháp còn lại, phương pháp nào được coi là tương đối an toàn nhất ?

— Cũng tùy trường hợp. Vượt biên giới Lào thường dễ hơn vượt sông Bến Hải vì khu vực giáp tuyến được phòng vệ cầu mật. Trong quá khứ, một số nhân viên dưới quyền tôi, hoạt động trong ba tỉnh Thanh, Nghệ, Tĩnh đã rút vào Nam bằng đường Ai lao, sau khi vượt biên giới được phi cơ nhẹ đáp xuống, đưa về căn cứ gần nhất.

— Tại sao anh lại ra lệnh cho Trần Hiệp dùng đường Bến Hải ?

— Tôi không ra lệnh. Nếu muốn, tôi cũng không có quyền. Việc định đoạt lộ trình xuất nhập hoàn toàn do văn phòng bí thư của ông Hoàng đảm trách, tôi chỉ có nhiệm vụ thi hành.

— Giả sử anh là người ra lệnh, anh có ra lệnh cho Trần Hiệp vượt tuyến không ?

— Trần Hiệp quen thuộc vùng giáp tuyến, như lối đi trong nhà. Vả lại, thiếu tá Phan Lộ, chỉ huy Phẩm giá địa phương là bạn thân...

— Vậy mà hẳn bị bắt. Anh biết tại sao không ?

— Không. Xin anh hỏi Phan Lộ tiện hơn.

— Hừ, nếu Phan Lộ còn sống, tôi đã không hỏi anh.

— Trời ơi ! hần chết rồi ư ?

— Rồi. Chết giữa lúc hần cần sống nhất. Giữa lúc hần cần sống để giúp tôi phăng ra đầu mối.

— Nghĩa là anh ngờ vực ?

— Có lẽ.

— Phan Lộ chết ra sao ?

— Hần cũng chết như mọi người chết khác, nghĩa là nằm thẳng cẳng trên đất, không dậy nữa.

— A, nếu anh ưa khôi hài thì tôi sẽ kể truyện tiểu lâm cho anh nghe. Không lẽ các anh tốn bạc triệu để mời tôi ra Hà nội kể truyện tiểu lâm.

— Xin lỗi anh, tình tôi vẫn lở bịch như vậy, nhưng bản tâm tôi rất hiền lành. Ở lâu với tôi, anh sẽ thấy. Sở dĩ tôi dùng giọng trào lộng là vì tôi quá đau khổ. Phan Lộ là cộng sự viên thân tin của tôi.

— Cộng sự viên thân tin của sở Phản gián, hay của riêng anh ?

— Của riêng tôi. Nhờ hần tôi đã phăng ra nhiều chi tiết quan trọng. Cái bẫy của tôi đã được trương lên, chờ con thú ngọam mồi là xập xuống, nhưng kẻ kéo bẫy lại chết rồi. Phan Lộ bị chết bất thành linh. Chết vì ly rượu. Hần là bọm rượu khét tiếng.

— Cũng như tôi đã mang bacadi của thủ tướng Castro.

— Anh khôn hơn hần nhiều. Bằng chứng là anh còn sống. Còn Phan Lộ uống lầm rượu macten pha thuốc độc nên chết đứ đừ.

— Ai đầu độc hần ?

— Cuộc điều tra bị sa lầy. Tuy nhiên, tôi không tin thủ phạm là ông Hoàng, hoặc là tôi...

— Vậy, thủ phạm là ai ?

— Suy nghĩ một lát, anh sẽ thấy.

— Ốc tôi mệt lắm rồi, tôi không thích suy nghĩ nữa. Vả lại, tìm ra kẻ giết Phan Lộ không, phải là việc của tôi.

— Anh nói đúng. Nhưng nếu anh chịu giúp tôi một tay, anh sẽ được trọng dụng.

— Việc làm ư ?

— Anh sẽ có mọi cái anh muốn. Tiền, chức vụ, gái đẹp... tất cả tôi đều có.

— Hà, hà, với tiền, chức vụ, gái đẹp, tôi sẵn sàng nhảy vào lửa nếu anh hạ lệnh.

— Cảm ơn sự thành thật của anh. Tôi muốn hỏi anh một câu nữa về vụ 308 vì nó liên quan đến cái chết của Trần Hiệp và của Phan Lộ. Tại sao 308 không về Nam bằng phi cơ bí mật ?

— Như tôi đã nói với anh, việc này do ông Hoàng bố trí.

— Xuất nhập bằng phi cơ bí mật như thế nào ?

— Đó là phương pháp dễ thực hiện nhất trong hiện tình. Trong mỗi khu vực hoạt động, điệp viên đều định sẵn một số sân bay bí mật. Gọi là sân bay e không đúng, vì trên thực tế, đó chỉ là những khoảnh đất nhỏ xíu, chẳng hạn một khu vườn rau, một cây cầu trên quốc lộ... tóm lại, một miếng đất bằng phẳng không ở quá xa địa chỉ của điệp viên để việc di chuyển được nhậm lẹ, dễ dàng, và không ở quá gần vị trí phòng thủ, để phi cơ có thể đáp xuống một cách kín đáo.

Loại phi vụ này không dùng trực thăng vì tốc độ trực thăng quá chậm, dễ bị bắn hạ. Chúng tôi

thường dùng máy bay VTOL (1) gắn động cơ phản lực, bay rất nhanh, và đáp xuống cũng rất êm ái. Nhiều khi máy bay VTOL hạ cánh xuống sân sau một tòa nhà, và bay lên mà không ai biết.

Gần đây, phi cơ VTOL được trang bị một dụng cụ đặc biệt, tới địa điểm chỉ ném xuống một sợi giây buộc sẵn cái ghế, điệp viên trèo lên và được rút lên phi cơ.

— Các anh đã mất bao nhiêu điệp viên xuất nhập bằng VTOL ?

— Theo chỗ tôi biết, thì phương pháp này đã đạt mức 99,99 phần trăm. Có lần, chúng tôi đáp VTOL xuống sát Hà Nội, ngay tại Kim Liên, hoặc Láng.

— Tại sao ông Hoàng không xuất nhập 308 bằng VTOL ?

— Ô, anh cứ hỏi tôi một điều tôi không trả lời được.

— Trên nguyên tắc, khi nào áp dụng phương pháp xuất nhập bằng tàu ngầm ?

— Khi tái thương, hoặc khi cần xuất nhập nhiều nhân viên, đặc biệt là đàn bà, trẻ con thuộc gia đình nhân viên.

— 308 vào Nam có bị thương không ?

— Không.

— Hẳn có mang vợ con theo không ?

— Không. Hẳn còn độc thân.

(1) tức là Vertical Take-off and Landing. Loại phi cơ này hiện được các cơ quan điệp báo thế giới dùng để xuất nhập điệp viên ra khỏi vùng địch.

— Hừ, xuất nhập một nhân viên khỏe mạnh, độc thân mà ông Hoàng lại phải một chiếc tàu từ Đà Nẵng ra Cửa Tùng... thú thật với anh là tôi không tài nào hiểu nổi.

— Anh nghĩ sao ?

— Tôi nghĩ rằng ông Hoàng cố tình bố trí cho 308 bị giết.

— Hừ, đó chỉ là giả thuyết thuần túy. Ở trong nghề đã lâu, tôi rất ghét giả thuyết, nhất là giả thuyết thuần túy.

— Ở trong nghề đã lâu, tôi lại cho rằng giả thuyết thuần túy thường là đầu mối dẫn tới sự thật.

Lê Tùng liếm mép ra vẻ thêm rượu. Bùi Vinh khoát tay :

— Thong thả. Tôi cũng khát cháy họng như anh. Nhưng chúng ta cần thảo luận thêm vài phút nữa. Đêm ấy, anh đón 308 trên loại tàu ngầm nào ?

Lê Tùng đáp, cặp mắt mơ màng :

— Tàu ngầm xi-gà. Loại tối tân nhất.

— Tại sao không dùng tàu ngầm thông thường ?

— Loại này chạy chậm, lại không ghé được vào bờ. Tàu ngầm xi-gà chỉ cần 5 thủy thủ, tốc lực không thua khinh địch là bao. Bại lộ, nó có thể chạy trốn dễ dàng, không tàu nào theo kịp. Nó lại vào đến bãi cát.

— Chi tiết này rất quan trọng. Vì theo kế hoạch, 308 phải chèo thuyền khỏi bãi biển 500 thước để lên tàu. Tại sao tàu không ghé bờ lại bắt 308 ra khơi ?

— Tôi chưa tìm ra lý do.

— Nhưng tôi, tôi đã tìm ra. Anh chờ 308 trong bao lâu ngoài khơi ?